

De Norskes
Sorg og Klage
^{over}
den bedrøvelige og dyre Tid
Som herskede
i Kongeriget Norge
Aa. 1772 og 1773.
Fremstillet ad en nye Visse
[Tromdli.] 1773.

V. box 9: 252

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

De Skorskes
Sorg og Klage

over

Den bedrøvelige og dyre Tid,

Som herskede

I Kongeriget Norge

No. 1772 og 1773.

Da Sæden, som stod saa dejlig og oversflodig, blev af Nattekulde fordærvet, saa at paa mange Gaarde neppe en Tonde godt

Korn er indhøstet.

Fremstillet

udi

I en nye Viise

under den Melodie:

Jeg raaber fast, o Herre, etc.

[Thiem] Trykt Aar 1773.

V box 9:252

67/5973 a.

1.
DHerre Gud! hvad Tider
 Er det vi lever i;
 Med Sorg og Trang vi strider,
 Dg ingen Dag er frie.
 Just naar enhver formoder
 En god og frugtbar Høst,
 Fordobles Sorgen, Moder,
 Dg stor blir vores Brøst.
2. Augusti-Maanet tegnet
 Til et velsignet Aar,
 Men vores Haab det blegnet,
 Dg et Aaar vi faaer:
 En Natte-Kulde kommer,
 Som gjør vort Haab til Vand,
 O! store Overdommer!
 Du eene hielpes kand!
3. Til Straae blev Jordens Brode,
 Der mys sig tegne lod,
 At blive Folkets Føde,
 Dg til Udsæd saa god.
 Nu intet deraf bliver,
 Folk det en nyde kand;
 Man nu til Dvæg det giver,
 Som derved Føde fandt.
4. Ja, Kornet fryser, visner,
 Vi ingen Føde fandt,
 Det i vort Hierte isner,
 At Sæden saa forsvandt,

Ej

- En Kiærne deri findes,
 Som Føde give kand,
 Dg en vil sammenbindes
 Med Furru-Meel iblandt.
5. Til Fields har Folket ædet
 Saa længe Furru-Brød,
 De længe nok har vædet
 Sin Kind for Hungers Nød.
 De ventet Høsten skulde
 Ustørre deres Graad,
 Men see! uventet Kulde
 Fordobler Sorgen-Laad.
6. Hvor skal vi os henvende
 I et udtæret Land?
 Hvo vil os Hielp tilsende,
 Da saa kun hielpes kand?
 En Kække-Kad her findes
 Af mange Trængende,
 At man kan neppe mindes
 Saa stor Fortegnelse.
7. Spørg Øster og spørg Vester,
 Spørg Sønder og spørg Nord,
 Spørg Fogder og spørg Præster:
 Er Norges Trang ey stor?
 Jeg troer, de nok skal svare:
 Her er en slet Tilstand,
 Dg skal det længe vare,
 Da saa kun hielpes kand.

8. Her

8. Her heele Sogn er øde,
Som før var i stor Flor,
Nu mange mangler Føde,
Hvor Forraad var i Flor:
Udsæden er fordærvet,
Dg Høsten blev heel flæt,
Af hvad man sirt erhærvet,
Man ey kan blive mæt.
9. Stor Nød og Jammer høres
Nu baade hist og her,
Saa Hiertet i os røres
Ved slige Hændelser.
Fra Hedemarken siges,
En Huusmands-Kone der
Har dræbt sit' Børn tillige,
Hvortil hun Moder er (*).
10. Hun længe har omstrippet
For en Meindbid at faae;
Men det for hende glippet,
Maae hiem tomhændet gaae.
Hun hos sin Naboe-Kone
Sidst bad om en Klib Meel,
Som haarde Ord lod tone:
Hun har sit nødig selv.
11. Da Manden dette hører,
Han saa paa Tungen faaer:

Det
(* Dette er skeet paa et Stæd, kaldes Win-
ger, som grændser til Hedemarken, ved St.
Hansdags Tild 1772.

- Det Nøe hans Hierte rører,
Dg intet Got ham spaaer:
Hvad skeer! De monne sende
Lidt Mad til Qvinden hen,
Men finder dog ey hende,
Sit' Børn laae død' igien.
12. Omfider fandt man hende,
Da Hun bekiende maa,
Hun selv mon Livet ende
Paa sine fire Smaae;
Ehi da hun finder sine,
Nu hun kom hiem igien,
Omispendt af Hungers Pine,
I Graad Hun smeltet hen.
13. Hun sig og sine skæer,
At døe af Hungers Nød,
Dg for sig Ende gruer;
Men hvo var det som bød:
En Moder Morder være
Dg myrde sine Smaae?
De trende mindste ere
Dem som først lide maae.
14. Men see! den fierde Pøde
Saa ynksom for sig bad:
Spar dog mit Liv, o Moder!
Jeg skal ey beed' om Mad.
Med Mandens Dre giver
Hun Sønnen syv Gang Stød,
Hvor saare Han sig giver,
Han dog ey Livet nøed.

15. Tænk, naar en Moder myrder
Dem Hun til Livet bar,
Da meer end tunge Byrder
Hende omringet har.
Hun faaer vel derfor lide,
Man tviler ikke paa,
Dog kan vi deraf vide,
Hvad Kaar her være maae.

16. Man ogsaa andet mere
Vel kunde nævne her,
Som Overflød vil være,
Da alle bekiendt er:
Brødkurven høit ophænger
Dg saa den kun kan naae,
Saa mange høilig trænger,
Dg ej kan Brødet faae.

17. Folk ifra Landet flytter
For Brødets Fattelse,
Forlader sine Hytter,
Taer ind til Stæderne;
Der haaber de at finde
En Mundbid i sin Trang,
For sine Brødet vinde
I Hungers store Tvang.

18. I føde-rigest Egne
Omkring ved Guldbrandsdal,
Maa nu saa mange blegne,
Dg lide Hungers Qual;

Den

Den Nød som Norge trykker Er uudsigelig, Dg mange slags Ulykker Vil deraf reise sig.

19. Dog har Monarkens Naade Segt
Middel derimod; Han søger Normænds
Baade, Dg er mod dem saa god: Han
Premier udsætter For dem, som kommer
her Med Havre, Byg, og lætter Nu Lan-
dets Trang i fær.

20. Kartofler ogsaa hører I Premier-
nes Lav, For dem, som hid henfører En
Quantitet deraf. De tienslig er til Føde,
Som og til Meel og Brød; De kan paa
Kornet bøde, Dg lindre Hungers Nød.

21. O Patrioter! stræber, Befordrer
Kongens Agt, At Nød en Nordmænd
dræber, Dg blive ødelagt! Det er Dan-
kongens Villie Med sine Premier, Han
Landets Trang vil stille, Som haver
Norge kjær.

22. Sid hver som Evne haver Vil
følge Kongens Spor, Dg det saaledes
laver, Hans Hensigt Fremgang faaer. -
Prints Fridrik ogsaa stræber, At søge
Norges Vel, Den Falske selv sig dræber,
Som søger dets Uskiel.

23. Betienterne Han lover, At see paa
Fingrene, Saa ingen sig nu vover, At e-
gen-

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

